

Trias, les desigualtats i el lideratge

El ple municipal celebrat aquest divendres 31 de gener portava –teòricament- a debat "l'estat de la ciutat" i es va desenvolupar a partir d'un informe, presentat al llarg de la setmana per l'equip de govern sota el títol de "Barcelona 2014. El compromís amb les persones i la creació de llocs de treball".

La setmana anterior, [PP i CiU junts, s'havien oposat frontalment](#) a plans específics per als barris en la lluita contra al creixent desigualtat a proposta del Grup Municipal Socialista. Estava present, personalment, en aquella sessió, en la que l'alcaldre Trias ni es va dignar a parlar. Vaig sentir una profunda tristesa i indignació. No es pot ser més insensible, [ni amagar més –com fa habitualment- el cap sota l'ala](#). Trias calla quan ha de parlar, i s'oposa, sense arguments, a propostes concretes com la creació de 10 noves escoles bressol en els propers dos anys, un pla de xoc a favor de l'ocupació juvenil, el suport als lloguers de protecció o una Renda de Garantia Ciutadana, entre d'altres mesures. L'autèntic govern CiU-PP va mostrar, un cop més, la seva aliança.

El Ple del divendres intentava ser una resposta -fallida- a les crítiques reiterades des de l'oposició socialista i d'esquerres a la creixent desigualtat entre els barris, a les

polítiques destinades al centre en detriment de la perifèria i a l'inacció en matèria de treball, formació i activitats generadores d'ocupació més enllà de la promoció turística. [Les dades son concloents](#): 55 dels 73 barris de Barcelona estan per sota de la mitjana d'ingressos familiars. La Barcelona a dues velocitats, fracturada i dividida és un risc real que [ens afecta a tots](#).

Trias, finalment, va reconèixer l'increment de la desigualtat social ("fractura social", per ser exactes). Podríem dir que no té més remei que fer-ho, tot i que en culpa, però, als anteriors governs d'esquerra de la ciutat. Alguna part de responsabilitat en poden tenir les anteriors administracions, però la qüestió ara es que CiU no actua, que la ciutat disposa de recursos que podria mobilitzar en la lluita contra la crisi i la desigualtat i que l'equip de govern es incapaç de bastir una política de consens al voltant d'una qüestió fonamental per a la ciutat. El "reconeixement" i el vot favorable de CiU a la proposta de la PAH (elaborar un cens de pisos buits propietat de bancs i la possibilitat de multar-los si no s'ocupen) s'ha d'interpretar en la línia de no voler quedar totalment aïllat en el front social. Però Trias només vol titulars, simplement, no un canvi de polítiques ni de prioritats. Aquest és el problema. Per això cal construir una alternativa.

Mentre la fractura social s'incrementa, la factura dels lloguers està abocant a les botigues històriques al tancament. [Aquest divendres el Colmado Quílez](#) s'ha afegit a la llista de botigues tradicionals que desapareixen, coincidint amb el debat en el ple municipal. Les vagues promeses de l'alcalde de que l'Ajuntament reaccionaria (elaboració d'un Catàleg), contrasten amb el fet inqüestionable que en el mateix ple es va aprovar -amb els vots de CiU i PP, un cop més- el projecte de rehabilitació i transformació de l'edifici en que es troben la xocolateria Fargas (1827) i la filatèlia Monge al carrer del Pi. Els dos establiments hauran de tancar i deixar pas a unes galeries comercials. Es evident que l'ajuntament hauria de ser més clar i contundent i aprovar un pla de protecció per a aquest tipus de botigues com hi ha a altres ciutats europees, com Paris, per exemple.

Trias, ni fa, ni resol, ni escolta. Les declaracions i crítiques de la Fundació Barcelona Comerç o de Barnacentre són molt reveladores: "No ens han fet cas, i s'estan carregant la classe mitjana comercial. En poc temps no quedarà ningú. Tot seran grans operadors, la majoria estrangers. I quan l'alcalde vulgui resoldre problemes o saber què passa a la seva ciutat haurà d'agafar l'avió i viatjar a Londres o Paris".

Encara estem a temps. Cal construir l'alternativa al govern conservador de CiU i PP (també es van oposar el divendres

a la creació d'una comissió d'estudi en l'àmbit de l'Ajuntament sobre la situació dels interns i el respecte als Drets Humans del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE de la Zona Franca). Trias ha superat un ple més, gràcies al suport del PP. Com he dit d'altres vegades, Trias practica la idea de: "qui dia passa, any empeny". Però mentre ell passa de puntetes, i passa dels problemes reals de la ciutat i la ciutadania, Barcelona pateix i perd un temps vital per a resoldre els problemes i abordar el reptes. [Tenim un alcalde que no fa d'alcalde, sinó que ocupa el càrrec.](#) Aquest és el problema.